Meteorologernas sista dans

Novell

Simon K. Jensen

Meteorologernas sista dans

På en udde långt uppe i Norr ligger ett litet land. Udden markerar en gräns mellan två hav varav det ena förser landets västliga kust med varma strömningar söderifrån, både bokstavligen och metaforiskt, medan det andra består av relativt stillastående vatten vars tröghet orsakas av en del mindre öar som också tillhör det lilla landets territorium.

På grund av denna geografiska egenhet, och på trots av landets ringa storlek, får människorna i området uthärda ett mycket varierande klimat med ofta hastigt omväxlande väder. Under århundradenas gång har detta präglat kulturen i landet på ett nästintill penetrerande sätt. Vädret är viktigt där.

I de goda gamla dagarna (som vi numera vet var *hemska*) fanns en hel yrkesarmé av spåkvinnor, vädersiare, alkemister, präster och magiker som alla var fullt sysselsatta med *Vädret och dess Lek*. Dessa förnämliga individer hade hög status om än på helt olika sätt. Många av dem hade fått sina yrken därför att en av deras föräldrar, eller båda, hade arbetat inom samma område. Andra hade studerat uråldriga texter från de extremt goda gamla dagarna (som vi numera vet var *extremt hemska*). I dessa arkaiska skrifter fanns beskrivningar av hur folk och fä samt stora och små ting lyder under vädergudarnas lynnen.

Endast ett fåtal nulevande vet att det i själva verket fanns ett omfattande dold nätverk där alla dessa vädrets ambassadörer kommunicerade fritt, utväxlade hemligheter och tricks samt diskuterade nya rön. Ännu färre vet att de höll hemliga träffar med dunkla ceremonier, de bad till bortglömda väsen, till blåsten, regnet och solen. Och de *dansade*.

Ingen vet längre någonting om den ursprungliga dansens sanna natur, endast fragment finns bevarade i de moderna motsvarigheterna, men att det fanns hundratals olika typer av dans, det vet vi. Stormdans, rimfrostdans, skyfallsdans, molndans, soldans, isdans, hageldans och naturligtvis den vi även känner från andra kulturer, regndansen, bara för att nämna ett fåtal. De flesta vanliga människor trodde att när vinden stod stilla vid fullmåne så var det för att väderfolket dansade. Folk låste sina dörrar och höll vakt vid sina barn.

De mest celebra väderkännarna levde ett riktigt bra liv på den tiden och detta, tillsammans med det faktum att vädret *är* väldigt viktigt i det lilla landet, gjorde att många strävade efter att uppnå kunskaper som kunde användas i olika vädersammanhang. Därför ökade vetandet i landet och det främsta universitetet var under en period världskänt för sina stora tänkare (som vi numera vet var *små*).

Successivt tog vetenskapen över och blev dominerande inom nästan alla världsliga kunskapsdiscipliner och detta bekymrade förstås väderfolket. Deras status var hotad, och som tiden gick blev de allt färre. Några bytte yrke (skådespelare var ett populärt alternativ), några svalt ihjäl och några *försvann* bara, precis som det står i historieböckerna. Men en liten hårdför grupp vägrade ge upp. De älskade väder för mycket, de älskade varandra och de älskade att stå i centrum.

Den respekt man får när man uttalar sig om framtiden på ett andäktigt sätt är beroendeframkallande som inget annat. Bor man på en plats där det mest intressanta med framtiden är vädret blir det sålunda en extra kraftfull upplevelse att vara den som vet allt om vädret. Detta är inte ett lokalt fenomen. Nästan överallt är det en sorts narkotika att tala om vädret och det sker dagligen i stora delar av världen. Folk träffas och pratar om vädret. Då infinner sig ett slags opiumaktigt lugn, ty det mänskliga medvetandet är tudelat. Det vi pratar om finns. Det vi inte pratar om finns inte. Medan ruset pågår finns endast vädret och det är ett tacksamt ämne att avhandla, speciellt i perioder med politisk oro eller pågående kriser.

De få väderprofeter som inte gav upp gick till attack mot vetenskapen genom att själva bli vetenskapliga. De utbildade sig på de naturvetenskapliga fakulteterna där kunskaperna om fysik och kemi var populära. Många blev framstående forskare men det var endast ett fåtal som lämnade sin dyrkan av *Vädret och dess Lek*.

Under de efterföljande seklen fortsatte en liten grupp att träffas och dansa, under stor sekretess. Det bildades till och med en hemlig rikstäckande förening, Vädermännen, som organiserade allt praktiskt och såg till att det lilla som var kvar från fornåldern bevarades. En del danssteg hade förlorats under medeltidens plågor och kyrkan hade även haft en period med bokbränningar och andra dansutplånande aktiviteter.

Den industriella revolutionen förändrade situationen, och efter uppfinningen av telegrafen, började de första moderna väderleksrapporter dyka upp. Vid den tiden var majoriteten av Vädermännens medlemmar av naturvetenskapsakademisk härkomst, men många hade även en del teaterfolk i släkten. Det urgamla ordet *meteorologi* dammades av och fick ny innebörd. Folk hade glömt svunna tiders väderfolk och till en början förväxlades detta nya påhitt med andra nymodiga tricks som de utbildade visade upp, och ytterst få tog väderleksrapporterna på allvar.

Elektriciteten gjorde sitt intåg i hemmen och snart följde tv-apparaterna efter. Och då slog Vädermännen till. De döpte om sig till Meteorologerna och blev en konspiration, en dold lobbyorganisation som följde den globala trenden och arbetade för att alla tv-stationer skulle ha en hel avdelning med meteorologer som hade egna korta shows dedicerade till väder och inget annat.

Det blev en enorm succé, och efter några år föreslogs det internt i Meteorologerna att medlemmarna skulle sluta dansa, eller åtminstone skulle de gemensamma högtidligheterna upphöra. ”Dansen är onödig eftersom vi har fått väderleksrapporterna”, sade vissa. ”Väderleksrapporterna fyller samma funktion som dansen”, sade andra, ”på tv har vi ju direktkontakt med *Vädret och dess Lek*, vi har möjlighet att avreagera *och* vi får dessutom betalt för det.”

De flesta ville dock behålla dansen. Det fanns många gamla konservativa meteorologer som tyckte att dansen var av yttersta vikt. ”Dansen är det som skapar en meteorolog”, sade de, ”utan dansen är våra ord tomma, ungefär som ett horoskop utan stjärnor.”

Det fanns unga meteorologer som helt enkelt gillade de fester som uppstod i samband med dansceremonierna. Att dansa naken i fullmåne eller vid solnedgång fick igång pulsen och ledde ofta till både det ena och det andra.

Det viktigaste argumentet kom dock från en av de mest berömda meteorologerna som dessutom var en av de äldsta. Skvallerpressen älskade honom och han hade hög status och var omtyckt av alla. På ett extraordinärt landsmöte 1987 skulle dansens fortsatte existens diskuteras. Då, efter en eldig debatt, reste gamle Väder-Hasse sig och salen blev tyst.

– Kära vänner.

Applåder hördes. Väder-Hasse signalerade att han ville fortsätta. En liten roterande vinkning med högre pekfinger var allt som behövdes.

– Vi har fått rapporterna, och tv-producenterna älskar oss, det är sant. Vi har kämpat, vi har vunnit, vi har positionerat oss och vi befinner oss i en maktfull ställning.

Det uppstod åter jubel i salen, men Väder-Hasse såg allvarlig ut. Han gjorde ännu en rörelse med fingret för att visa att han inte var klar.

– Vi ligger bra till, men låt oss vara ärliga. Många skrattar åt oss. Vår publik lyssnar och tar allt vi säger väldigt bokstavligt, de kan inte konsten att tolka. Om vi säger att det blir regn måndag förmiddag, så skrattar de åt oss om solen tvärtom skiner måndag förmiddag. Det är inte roligt.

Folk nickade och det hördes et samstämmande mummel. Han fortsatte.

– Vi är bra, det vet vi. Men sanningen är att vi även är bra underhållning. Och vem vet vad som händer inom tv-världen i framtiden? Kanske hittar producenterna ännu bättre underhållning, kanske blir vi överflödiga? Så låt oss lära av vår långa historia och ha lite framförhållning. Jag tror inte det sker, men *om* vi skulle förlora väderleksrapporterna, vad gör vi då? Fundera på det, mina vänner.

Väder-Hasse höll en kort paus. Salen var tyst och många beundrade hans självsäkra sätt att tala och hans starka framtoning. Det var tydligt att han hade stor scenvana.

– Om vi inte längre har rapporterna, då *måste* vi ha dansen. Så enkelt är det. Vi måste bevara våra kunskaper och vår tro. Vi måste bevara vår kultur. Vår identitet.

Applåder följde och det stod klart att den planerade omröstningen inte längre var nödvändig. Mötet avslutades och en stor middag serverades i väntan på midnatt.

***

Som åren gick ökade Meteorologernas inflytande. Ämnet meteorologi blev populärt att studera och utbildningen var lång. Efter ett par decennier hade den moderna datorutrustningen blivit så snabb att meteorologin äntligen kunde frigöra sig från fysiken och kemin. Det blev en helt egen vetenskap som uteslutande handlade om vädret, och det var ytterst få som fann detta märkvärdigt. Dessutom hände det numera sällan att folk skrattade åt de förutsägelser som presenterades i väderleksrapporterna eftersom de hade blivit mycket mer precisa.

En del meteorologer blev så berömda att de kunde börja arbeta inom andra delar av underhållningsindustrin, och några blev ständigt inkallade som experter och fick svara på frågor om allt mellan himmel och jord. Om en känd meteorolog hade en hobby så var det självklart för alla i befolkningen att han eller hon måste få komma fram i rampljuset och framstå som allvetande även inom sitt hobbyområde. Meteorologer höll konserter och föredrag. De skrev musikaler, de körde racerbil, de blev livscoacher. Alltmer skärmtid ägnades åt vädret och dess populära företrädare. På den statliga tv-kanalens webbsajt fanns ett mycket populärt avsnitt med namnet *Dagens Meteorolog* där webbplatsens besökare kunde fördjupa sig i ”personen bakom vädret”. Några få religiösa uttryckte argt att detta var blasfemiskt, men i övrigt hördes inga kommentarer.

Meteorologerna levde bra liv under dessa gyllene år. Och de hade dansen. På tv såg man sällan gamla meteorologer längre. De var unga och berömda. Så snart ansiktet började rynkas drog de sig tillbaka och njöt det kändisskap de hade uppnått. De hemliga ceremonierna blev mer sällsynta, men vildare, och det bjöds in andra tv-kändisar till efterfesterna, champagne och kokain flödade och allt var precis som det skulle vara.

Det gick så bra och Meteorologerna hade så mycket välstånd att de inte såg vad som komma skulle. De slappnade av, de njöt och de var inte tillräckligt vakna för att i tid uppfatta den annalkande fara som till sist ledde till att deras traditioner dog ut.

***

Ironiskt nog var det vädret som slutligen förstörde allt för dem. Under 2010-talet hade allmänheten börjat prata om *klimat* istället för väder. Ord som *klimatförändringar* och *klimathot* blev vanligt förekommande. Vädret och dess roll som alldagligt meditativt neråttjack hotades av dessa nya företeelser. Därmed hotades även väderleksrapporterna, i alla fall på lång sikt. Vädret var inte längre lugnande, och folk fick inte den där behagliga känslan i kroppen när de pratade om vädret. Istället introducerades ordet *extremväder* och det gjorde många nervösa. Till en början ville Meteorologerna försäkra allmänheten om att allt var helt normalt. De ville naturligtvis lugna sin publik och detta ledde till att gränserna för det normala flyttades successivt.

Under 2020-talet blev det värre. Klimatet tog över och begreppet väder förvandlades till något negativt. Uppdelningen bra väder kontra dåligt väder hade under alla år givit meteorologerna den rätta dramaturgin för en perfekt kvällsshow. Ibland var vädret dåligt, ibland var det bra. Men nu försvann denna dualistiska terminologi. Extremväder är aldrig bra.

En utbrytargrupp från Meteorologerna började kalla sig *extremmeteorologer*, men de var för sent ute. Vid den tiden fanns det redan många *klimatforskare*, och de hade börjat få egna tv-program. Många var kända och i full gång med att utvidga sitt territorium.

År 2028 höll Meteorologerna sitt sista stormöte. Stämningen var inte bra, och dessutom hade Väder-Hasse avlidit bara ett par veckor tidigare. Trots att han blev 109 år hade han varit aktiv ända in i det sista. Många saknade honom.

Samtliga medlemmar var närvarande. Det serverades en enkel rätt och sedan gick de upp mot den kulle där allt hade börjat så många århundraden tidigare. Det var passande nog åskväder och de bestämde sig för att avsluta allt med en rejäl blixtdans.

Detta är novell nummer **16** i serien *Tidsresor* som består av 20 korta prosastycken, skrivna i perioden 2018–2020. Eftersom flera av berättelserna utspelar sig i samma universum (eller nästan samma) kan texterna med fördel läsas i ordning.

Nästa novell i serien: https://www.simonjensen.com/pdf/Bananen.pdf

Seriens ***första*** novell: https://www.simonjensen.com/pdf/Ett_dygn_i_Zez.pdf

Översikt: https://www.simonjensen.com/texts/?genre=short_story